

[Aksel Larsen.]

kan nytte. Man går helt uden om dette. Vi er som desværre så ofte før her i tinget i en situation, hvor argumenter ikke synes at nytte, men hvor man fra deres side, som har eller mener at have flertallet, forsøger at klare sig blot ved ustandselig at gentage de samme påstande og lade, som om påstande er ensbetydende med beviser. Man lader, som om forbruget er for stort; man lader, som om det er bevist, at der ikke er nogen vej udenom det, man kalder upopulære foranstaltninger, altså pålæggelsen af øgede byrder, og man har nu fra regeringens side oven i købet fået en hjælper i fremsættelsen af disse påstande i det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, om hvem man ganske vist skulle tro, han måtte vide bedre — det tror jeg forøvrigt om alle dem, der påstår, at det er befolkningens for store forbrug, der er skyld i valutakrisen — men om hvem man ved, at han altid har hyldet den økonomiske teori, at arbejderbefolkningens forbrug skal skæres ned, hvorimod kapitalisterne skal have lov at berige sig.

Det, man nu vil gennemføre, afhjælper ikke valutakrisen. Det forværrer størsteparten af befolkningens levevilkår, og det skaber ikke, som det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) igen havde den dristighed at påstå, sikkerhed imod arbejdsløshed, men det vil tværtimod bidrage yderligere til at nedsætte beskæftigelsesgraden og fremkalde arbejdsløshed her i landet. Løvrigt er beskæftigelsesgradens fald jo allerede en kendsgerning, foranlediget af renteforhøjelsen og af nedskæringerne i byggeriet og anlægsvirksomheden i fjor, og det er da indlysende, at når man nu vil nedskære befolkningens forbrug gennem varefordyrelser, kommer det til at gå ud over efterspørgslen. Det vil igen bevirke faldende produktion til det indenrigske behov, og det vil altså give yderligere arbejdsløshed. Må det være mig tilladt at spørge det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg), om han virkelig selv tror på, eller om han tror på, at han kan bilde andre ind, at når man så groft, som det gøres ved disse lovforslag, fordyrer tekstilvarer, beklædningsgenstande, kan det forblive fuldkommen virkningsløst på beskæftigelsesgraden indenfor disse fag. Det er da indlysende, at det må bevirke, at beskæftigelsesgraden for tekstilarbejdere og

beklædningsarbejdere bliver ringere nu, end den hidtil har været. Det vil altså medvirke til at forøge arbejdsløsheden.

Om udvalgets betænkning og de stillede ændringsforslag har jeg ikke så forfærdelig meget at sige. Det er naturligvis befriende, at man dog er blevet så fornuftig, at man har undtaget barberblade og skotøj fra de nye indirekte skatter. Men til gengæld er der andre ændringsforslag, som man ikke kan se på med nogen som helst velvilje. Blandt dem noterer jeg ændringsforslag nr. 12 til § 30 i lovforslaget om forbrugsbegrænsende foranstaltninger, hvoraf jeg med ikke ringe forbavselse ser, at man vil indføre indirekte skatter med tilbagevirkende kraft. Vi har ellers siden 1945 tilstrækkelig mange gange her i tinget hørt, at love med tilbagevirkende kraft var noget afskyeligt noget, men når det drejer sig om at lægge byrder på befolkningen, synes man altså ikke, at det er så afskyeligt.

Endvidere må jeg sige om teen, at vi naturligvis ikke kan stemme for ændringsforslagene om en yderligere fordyrelse af teprisen, og at vi må anmode den højtærede formand om afstemning om ændringsforslagene under nr. 1 og 2 til lovforslaget om ændringer i toldloven.

Vi må ligeledes anmode om afstemning om ændringsforslag nr. 16 til § 41 i lovforslaget om forbrugsbegrænsende foranstaltninger, som virkelig er stærkt, selv i forhold til, hvad man hidtil har budt os. Det vedrører disse såkaldte sparebeviser, hvormed man aldeles ikke har til hensigt at give arbejdere og ligestillede erstatning for prisforhøjelserne, men udelukkende har til hensigt at lave en regnefidus, hvorved man sætter overenskomsternes pristalsreguleringsbestemmelser ud af kraft. Nu vil man ved dette ændringsforslag lægge det sådan til rette, at hvis folk vil have disse meget tvivlsomme sparebeviser, må de rigtignok selv hente dem hos den myndighed, der måtte blive bemyndiget til at udstede dem, og har de ikke hentet dem inden en vis frist, har de ingen ret til dem. Jeg synes, at det mindste, man kunne gøre, når man plyndrer befolkningen så meget og vil give den disse som sagt meget tvivlsomme sparebeviser, var dog at sende dem til dem, der har ret til dem, men det behager altså ikke engang de partier, der har sluttet dette forlig.